

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177

PODUREDNIŠTVO:
Trieste, Vicolo d. Rose, 7 - tel. 37603

Polletna naročnina L. 800
Letna naročnina L. 1.500
Letna inozemstvo L. 2.500
Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XII. - Štev. 7 (576)

Gorica - četrtek 18. februarja 1960 - Trst

Posamezna številka L. 30

KARDINALU A. STEPINCU V SPOMIN

Pogreb kardinala Stepinca

Na župnijskem vrtu v Krasiču

V sredo popoldne 10. febr. je zagrebški pomožni nadškof Franjo Šeper sporočil sveti Stoli, da je nadškof kardinal Alojzije Stepinac umrl.

SOŽALJE SVETEGA OCETA

Vatikansko glasilo pripominja, da se je sveti oče takoj po žalostni novici zbral v molitvi, nakar je naročil, naj se odpošlje v Zagreb naslednja sožalna brzojavka: »Užalošeni zaradi novice, da je kardinal Alojzije Stepinac, zagrebški nadškof, dokončal zemsko življenje, prosimo skrbnemu članu kardinalskega kolegija, ki smo ga imeli sami priliko spoznati in visoko ceniti, po preizkušnjah in delu, da bi v večnem pristanu užival večno življenje. Tebi pa in prizadetim vernikom ljubljene nadškofije naj bo v skupni žalosti naš apostolski blagoslov izraz posebne ljubezni.«

Kakor je razvidno iz pisanja lista L'Osservatore Romano, je svetega očeta novica o kardinalovi smrti zelo prizadela, zlasti še, ker je zagrebškega nadškofa spoznal leta 1933 in je vedno upal, da ga bo kdaj lahko sprejel in mu osebno izrazil svoje globoko spoštovanje in iskreno ljubezen. Ze naslednjega dne po kardinalovi smrti je sveti oče daroval za velikega pokojnika sveto mašo in odločil, naj kardinalski kolegij kmalu opravi slovesno zadušnico, pri kateri bo sam opravil molitve nad katafalkom. To se je zgodilo v sredo 17. t.m.

STEPINCEVA TRDA POT

Pokojni kardinal Stepinac izhaja iz preproste kmečke družine, v kateri je bilo 12 otrok. Njegov stric je bil ugleden duhovnik, ki je brez dvoma izvajal na njega precejšen vpliv. Študije mu je prekinila prva svetovna vojna, ko je bil poklican kot častnik na fronto. Leta 1917 je bil na ital. fronti ranjen in ujet. Iz ujetništva v Italiji se je potem kot prostovoljec prijavil za solunsko fronto, kjer se je boril proti avstrijski vojski za Jugoslavijo. Prav zaradi tega rodoljubnega dejanja je kasneje jugoslovanska vlada rada pristala na njegovo imenovanje za zagrebškega nadškofa.

Po končani vojni je študiral na zagrebški univerzi agronomijo. A že po enem letu je moral opustiti študij in pomagati doma pri delu. To je trajalo štiri leta in v tem času je dozorel v njem sklep, da se posveti duhovništvu. — Vojna, trpljenje, ujetništvo, trdo delo, stik s preizkušnim ljudstvom, vse to je izoblikovalo v njem moza, ki je bil kasneje postavljen pred težke preizkušnje. S 26 leti je začel filozofske in teološke študije na Gregorijanski univerzi v Rimu kot gojenec zavoda Germanicum. Dne 26. oktobra leta 1930 je prejel mašniško posvečenje. Po opravljenem doktoratu iz teologije se je vrnil v Zagreb, kjer je bil zaposlen na

škofijskem uradu ter je istočasno posvečeval prosti čas bolnikom in revežem.

STEPINAC NADPASTIR

Meseca maja leta 1934 ga je Sveta Stolica imenovala za pomožnega nadškofa s pravico nasledstva. Po smrti dotedanjega nadškofa Bauerja bi on avtomatično postal zagrebški nadškof. To imenovanje je vse presenetilo, zlasti še, ker v letih študija v Rimu dozdevno ni bil nič izrednega. Značilna je brzojavna čestitka, ki mu jo je poslal sošolec iz Holandske, ko je bral, da je neki Alojzije Stepinac imenovan za zagrebškega pomožnega nadškofa: »Če je visoko imenovanje doletelo Tebe, Ti iskreno čestitam, če sem se zmotil, mi vrni brzojavko.«

Ze leta 1937 je nadškof Stepinac prevzel vodstvo velike zagrebške nadškofije, ki šteje nad dva milijona vernikov. V primeru nadškofa Stepinca vidimo, kako so večkrat ljudske sodbe in načrti v nasprotju z božjimi. Danes moramo priznati, da Sveta Stolica za odgovorno mesto ne bi mogla izbrati boljšega moža, kot je bil on. To so takoj pokazala leta njegovega nadaljnega življenja in dušnopastirskega delovanja.

Prišla je druga svetovna vojna z vsemi grozotami, ki se počasi izgubljajo v pozabo. Jugoslavija je bila pogažena, zrasla je nova hrvatska država, ki je našla v nemškem nacionalizmu svoj vzor. Začelo se je preseljevanje in preganjanje ljudi. Trpljenje mnogih je bilo nepopisno. Nadškof Stepinac je bil postavljen pred težko nalogo, da zagovarja svoj narod in istočasno brani pred vsemi, celo pred lastnimi rojaki, pravice Boga in Cerkve.

Da nadškofa Stepinca ni zaneslo slepo navdušenje ob novi hrvatski državi, dokazuje naslednje poročilo očividca:

Leta 1942 je imel za veliko noč pri pontifikalni maši ob navzočnosti hrvatskih političnih oblasti in nemškega konzula zelo odločno pridigo, v kateri je odkrito obsodil tako zvali »novi red« Hitlerjeve Nemčije. Istočasno je obsodil tudi nasilnost, ki so se začele izvajati od nove hrvatske države proti pravoslavim. Očividci, ki je bil prisoten pri tej pridigi, se je zelo čudil, kako si je nadškof upal tako odkrito napasti in obsoditi Hitlerjevo nasilje in obenem z njim tudi nasilje Paveličeve države.

Pri cerkveni slovesnosti, ki se je vršila ob otvoritvi hrvatskega sabora, je nadškof Stepinac vsej zbrani vladi in članom sabora z jasno besedo obrazložil, kakšne so dolžnosti države in njenih oblastnikov v luči katoliške moralke.

Na otvoritveni seji sabora, ki se je vršila po cerkveni slovesnosti, je imel nadškof načelni govor o nalogah nove države. Njegova izvajanja je oblast ignorirala, niti objaviti jih niso pustili v časopisju. Zato je Stepinac svoja izvajanja obrazložil v posebni knjižici, toda oblast je dala knjižico zapleniti, da ni šla v razprodajo. Dolgo bi trajalo, če bi hoteli navajati

V zaporu v Lepoglavi

vse njegove izjave in korake proti preganjanju Judov, pravoslavnih Srbov in vseh drugih preganjanj. Mnogi slovenski duhovniki, ki so jih Nemci izselili, so našli zavetje v njegovi škofiji.

STEPINAC JUNAK

Za večino ljudi je pomenil konec zadnje vojne tudi konec trpljenja in preizkušenj. Ne tako za kardinala Stepinca in za druge jugoslovanske škofo. Vztrajno je Alojzije Stepinac branil versko svobodo, pravice Cerkve in osnovne človeške pravice. A nobena skrivnost ni in listi tudi to poudarjajo, da so komunistične oblasti tisti čas iskale njegovo sodelovanje in ga hotele pritegniti k sebi. Poznali so njegov moralni vpliv in njegovo zgrajenost. Tudi njegovi tako imenovani »zločini« niso takoj po vojni predstavljali za komunistične oblasti tiste važnosti, kakršno jim jo je hotel dati sodni proces leto kasneje. Sodelovanje s komunizmom na škodo Cerkve je nadškof Stepinac odklonil. Zaradi tega je bil 18. septembra leta 1946 aretiran in mesec dni kasneje obsojen na 16 let ječe.

Znamenit je njegov zagovor pred sodiščem, katerega je zaključil takole: »Ob koncu povem še besedo svojemu pravemu tožilcu: komunistični partiji. Zmotno bi bilo, če bi kdo mislil, da je naše sedanje zadržanje povzročil oziroma zaradi materialnih izgub. Kajti mi smo ostali trdni tudi potem, ko so nam vzeli vse. Če velja svoboda za izpovedovanje materializma in za njegovo širjenje, naj bo dovoljeno tudi nam, da svobodno izpovedujemo naša načela in jih širimo. Za to pravico so šli katoličani že v smrt in to bodo storili tudi še danes. Kar se tiče mene in moje obsodbe, me prosim milosti. Moja vest je čista... Zgodovina bo vse moje delovanje pravilno sodila.

STEPINAC MUČENIK

Velik je bil kardinal Stepinac v borbi za pravice Cerkve in za svobodo vesti, velik pa je bil tudi v prenašanju trpljenja. Kolikokrat bi se lahko rešil ječe, če bi hotel kaj popustiti v načelih. Zadostovalo bi, da bi priznal komunistični oblasti pravico, da posega na področje Cerkve, pa bi ga slavili vsi državni oblastniki. Pet let je trpel v zloglasni ječi v Lepoglavi. Pod pritiskom mednarodnega javnega mnenja so mu leta 1951 ječo spremenili v konfinacijo v rodni vasi, kjer je ostal do smrti. Takrat je jugoslovanska vlada želela, da bi kardinal Stepinac odšel iz države in je stavila tudi take predloge Sveti Stoli. Stepinac je bil vedno pripravljen ubogati svetega očeta, ni pa hotel svojevoljno zapustiti svojih vernikov, ker je bil prepričan o krivici obsodbe. To je Sveta Stolica upoštevala in decembra leta 1951 je L'Osservatore prinisla naslednje uradno pojasnilo: Ker je znano stališče Svete Stolice do procesa v Zagrebu in obsodbe, se razume, da bi bila Sveta Stolica zelo vesela, če bi nadškof Stepinac dosegel zopet svobodo. Sveta Stolica je pe zvedela, da nadškof, prepričan o svoji nedolžnosti, raje ostane pri svojih vernikih. Sveta Stolica ne more drugega, kot upoštevati in spoštovati to prepričanje in nima namena naložiti nadškofu nekaj, kar bi nasprotovalo njegovemu prepričanju. Nadškof Stepinac smatra namreč, da je v vesti dolžan ostati pri svojih vernikih.

Pri tej svoji odločitvi je vztrajal do smrti. Svojemu prepričanju se ni odpovedal, ko ga je pokojni papež Pij XII. odlikoval za njegove zasluge, za njegovo zvestobo in za njegovo trpljenje za kardinala. Ves svet je takrat pričakoval, da bo kardinal prišel v Rim, kjer bo iz papeževih rok sprejel znake kardinalske časti — a kardinal je ostal v svojem tiem trpljenju sredi svojega ljudstva. Tam je ostal tudi takrat, ko so drugi kardinali volili novega papeža. Ni oddal svojega glasu, ampak je s svojo molitvijo in žrtvijo dodal Cerkvi nov izraz veličine.

Od sobote 13. febr. dalje počiva kardi-

nalovo truplo v zagrebški stolnici svetega Marka, v tisti stolnici, pred katero je bil pred nekaj stoletji mučen veliki borec za svobodo kmečkega ljudstva Matija Gubec. Zelja vsega njegovega življenja se je izpolnila: ostal bo za vedno med svojim ljudstvom, ga podpiral s svojim svetlim zgledom vere, junaštva in mučeništva, molil bo zanj pri Bogu, da bi vztrajali v zvestobi do Boga, kakor je vztrajal sam.

Bog ni hotel, da bi doživel konec svojega jetništva, ampak ga je iz kraja trpljenja poklical k sebi, da bo za vedno ostal v spominu svojega naroda kot mučenik.

Dozdevno poražen in uničen je zmagal. Izpolnilo se je geslo njegovega škofovanja: In te Domine speravi, non confundar in aeternum - V tebe Gospod sem zaupal in ne bom osramočen na veke.

S. Zo. L. Šk.

V goriški stolnici

se je vršila v sredo 17. februarja ob 19. uri maša zadušnica po pok. kardinalu Alojziju Stepincu. Moški zbor S.K.P.D. iz Gorice je izvajal Perosijev Requiem.

Po obisku v Moskvi

POMEN OBISKA

Predsednik republike Gronchi se je po šestih dneh v četrtek 11. t.m. vrnil z uradnega obiska v Moskvi in Leningradu.

Zadnja dva dni Gronchijevega bivanja v Sovj. zvezi sta potekla v povsem pomirljivem in prijaznem ozračju, ki ga je prejšnje dni pokvaril Hruščev s svojim neotesanim obnašanjem na sedežu italijanskega veleposlaništva. Kakor znano je Hruščev na prijazno Gronchijevo dobrodošlico odgovoril z ostrim polemичnim govorom ter se po svoji stari navadi bahal, kdo da je on ter neokusno povelečeval politično in vojaško ter gospodarsko premoč komunističnega sistema. Prisotni so dobili vtis, da je s tem nastopom hotel nekaako prestrašiti vse zahodne države, da ni druge poti kakor sprejeti njegova stališča in rešitve.

V torek zvečer je Gronchi govoril po sovjetski televiziji o življenju in gospodarskem napredku v Italiji. Se prej pa so mu na moskovskem vseučilišču podelili častni doktorat iz prava. Naslednji dan se je podal še v Leningrad (bivši Petrograd), kjer si je ogledal razne muzeje in druge znamenitosti. V četrtek opoldne kmalu je že sedel na letalo in odletel proti Rimu. Pred odhodom je Gronchi povabil predsednika Sovjetske zveze, naj pride na obisk v Italijo. Vorošilov se je zahvalil za vabilo ter dejal, da ne ve, če mu bo obisk vrnil, ker bosta o tem odločila vlada in Vrhovni sovjet.

Ob zaključku razgovorov v Moskvi so izdali zaključno poročilo, iz katerega je razvidno, da sta si obe strani izmenjali poglede o najvažnejših mednarodnih vprašanjih, ne da bi prišlo do kakšnih zblizanj.

Istočasno sta Pella in sovjetski predstavnik za kulturne stike s tujino Jukov podpisala kulturni sporazum, po katerem si bosta Italija in Rusija izmenjali profesorje, študente, tehnike in umetnike, dokumentarne filme, plošče z muziko ter učne pripomočke za učne ruščine odnosno italijanščine, literature, umetnosti, znanosti in tehnike.

Sedaj, ko je obisk končan, lahko potegnemo nekatere zaključke. Splošna sodba je, da so tisti, ki so si od tega potovanja pričakovali nemogočih stvari, ostali razočarani. Sam predsednik Gronchi, ki je sicer znan kot pobornik dobre volje za spravo med Vzhodom in Zahodom, je šel na pot v Moskvu zelo previden ter pred Hruščevom pokazal svojo iskrenost in odločnost hkrati, da ni Italija in z njo ves Zahod pripravljena popustiti za vsako ceno. »O popuščanju ni dovolj samo govoriti,« je dejal Gronchi Hruščevu, »ampak je treba tudi skupno kaj žrtvovati in delati. Popuščanje se mora izvršiti na obeh straneh v enaki meri. Kajti pomirjenje ne pomeni, da mora ena stran kloniti pred drugo, ampak zahteva iskreno priznanje pravic in svobode drugih.«

Na obeh straneh se kriči po miru in slogi. Toda med Vzhodom in Zahodom zija še vedno globok prepad, ki ovira vse napore za sporazum. Za premostitev tega prepada je bolj kot vojaška razorožitev potrebna razorožitev duhov. Kajti mir ne sme biti le sredstvo za doseg določenih ciljev, ampak cilj prizadevanj vseh državnikov, ki so odgovorni za usodo in blaginjo narodov.

Tako je govoril predsednik ital. republike Gronchi.

MIR HRUŠČEVA

Hruščev si pa mir zamišlja čisto v pravcu komunističnega sistema. V svojih nagovorih je vedno svojo trdil in ni pokazal niti malo razumevanja do stališča Zahoda. Vse bolj kaže, da je komunistom pomirjenje le sredstvo za doseg njihovih osvajaških namenov. Potem ko si je Sovjetska zveza s silo podjarmila dežele Vzhodne Evrope, hoče sedaj doseči od Zahoda tudi pravno priznanje »status quo«. To je prvi cilj, ki ga hoče Hruščev doseči.

O Berlinu je dejal, da ne vidi druge rešitve, kakor ga proglasiti za svobodno mesto. Nemčijo hoče imeti razdvojeno, »ker premagani

(Nadaljevanje na 3. strani)

NAŠ TEDEN V CERKVI

21.2. nedelja, 2. predpostna: sv. Eleonora, vdova
22.2. ponedeljek: Stol sv. Petra v Antiohiji; sv. Marijeta Kortonska, spok.
23.2. sv. Peter Damijan, c. uč.
24.2. sredo: sv. Romej, m.
25.2. četrtek: sv. Matija, apostol
26.2. petek: sv. Valburga, dev.
27.2. sobota: sv. Matilda, dev.

*

SV. MARIJETA KORTONSKA (1237-1297) je zgubila zgodaj mater. Mačeha je z njo trdo ravnala. Nežna Marijeta tako ni imela doma zaslombe. Zašla je na grešno pot. Devet let je imela grešno razmerje z nekim bogatim mladeničem. Vest jo je pekla. Zatekala se je k spovedi, toda grešna priložnost jo je omamljala, dokler ni

naredil konec Bog.

Nekega dne je pritekel mladeničev psiček in vlekel Marijeto za krilo. Čudno se ji je zdelo. Prepustila se mu je. Pripeljal jo je v gozd, kjer je v grmovju zagledala mrtvega ljubimca. Marijeta se zgrozi: »Kje pa je tvoja duša?«

Resnično se je spokorila in živela do smrti tako spokorno, da je njena duša, očiščena in bogata na dobrih delih, stopila pred božjega Sodnika. Prejela je svetniški venec.

Kako je huda in nevarna, posebno za mlade, bližnja priložnost za smrtni greh. Nočejo se varovati oseb, stvari, krajev, ki so jim nevarni za greh. »Če te oko pohujša, izderi ga,« kliče Jezus, to je: beži pred bližnjo priložnostjo za smrtni greh.

2. predpostna nedelja (šestdesetnica)

Današnja maša nam dokazuje in naglašja neobhodno potrebo Boga. Njegove rešilne pomoči in blagodejne milosti v našem življenju. Nadalje nas opozarja na potrpljenje, ki nam je potrebno v raznih življenjskih preizkušnjah. Hkrati nas z živim zgledom sv. Pavla vzpodbuja k požrtvovalni ljubezni do presvete Trojice in k neomajni zvestobi do Jezusa Kristusa. Končno poudarja veliko vrednost in važnost božje besede, katero je treba poslušati in ohraniti. Podčrtajmo te koristne in važne nauke današnje maše:

1. *Vsemogočni Bog, naš Stvarnik in Gospod, nam je v življenju vedno potreben, in sicer neobhodno potreben.* On, ki je neskončno velik in mogočen, je najbolj in v najvišji meri potreben vsakemu človeku in vsem ljudem. Potreben je grešnikom in svetnikom, potreben velikim in malim, laikom in duhovnikom, kmetu in delavcu, izobraženim in neizobraženim, potreben prav vsakemu človeku brez izjeme. Nobena oseba in nobena stvar nam torej ni tako silno in tako neobhodno potrebna kakor sveti Troedini Bog. V njegovih rokah je človeštvo in vse mirje, človeška usoda in mir, naše osebe, narava, življenje, zdravje, sreča, naša smrt in večnost. Iz tega sledi, da ga ne smemo nikdar pozabiti ali zanemarjati, marveč obratno: čim več mislimi nanj, imeti ga pogosto v mislih in spominu, kar najbolj ljubiti, ljubiti z vsemi talenti in močmi, goreče moliti in

častiti. Prosimo vztrajno Boga za vso potrebno pomoč, zlasti v času stiske in preizkušnje ali trpljenja!

2. *Stvarnik nas ljubi, a tudi preizkuša, dopušča trpljenje in želi naše žrtve, našo požrtvovalno ljubezen.* Celotno naše življenje je doba preizkušnje, katero je treba srečno prestati, da pridemo v sv. nebesa. Za to nam je pa potrebno sledeče: stanovitna vera in dobrota, veliko potrpljenje in dokončna vztrajnost v veri, v dobrem, v ljubezni in zvestobi do Boga in do Zveličarja; potrebna nam je živa vera, dosmrtna dobrota in svetost. Vse to in še drugo nam daje sv. milost, ki nam je zatorej nadvse potrebna in koristna. Črpajmo jo v pogosti molitvi in v sv. zakramentih! Po zaslugi božje milosti bomo vekomaj blaženi, brez nje pa bi nas doletela večna božja kazen.

3. *Treba je sprejeti božji nauk in po njem živeti.* Božji nauk je ohranjen zlasti v sv. pismu. Priporoča nam v prvi vrsti popolno vero, dobroto, brezgrešnost in svetost. Bodimo verni, dobri, pravični, pošteti in širokogrudni v življenju! Varujmo se hudobije in greha! Skrbimo za svetost, obrodimo obilen sad svetosti! Ljubimo Boga in ljudi! Dajmo prednost Bogu! Delajmo, živimo in žrtvuemo se za božjo čast in slavo! Posnemajmo sv. Pavla v ljubezni do Boga, do Jezusa, do vere in duhovnih vrednot! Molimo in delajmo za večno srečo in za skupni blagor človeštva! Živimo po božji volji, da pridemo po smrti v nebesa!

Fatima v številkah

Preteklo leto je prišlo v Fatimo 81 skupinskih romanj, od teh 46 iz Portugalske in 35 iz tujine. Opravljenih je bilo 17.355 sv. maš in razdeljenih 185.000 svetih ohajil. Zelo dobro so bile obiskane duhovne vaje. Duhovnih vaj za člane katoliške akcije se je udeležilo 3476 oseb in duhovnih vaj za duhovnike 763 duhovnikov. Mladi ljudje zelo radi sklepajo svoje zakone pred Marijo. 863 parov si je pred Marijo obljubilo zakonsko zvestobo.

Alžirska tragedija

Francoska katoliška dobrodelna organizacija zbira sredstva za pomoč alžirskim beguncem. Milijon in pol muslimanskega prebivalstva je po raznih zbirnih taboriščih, 400.000 muslimanskih beguncem je zapustilo svoja bivališča in se vselilo po mestih, ne da bi tam našli stalno bivališče in stalno zaposlitev. Torej dobra četrtina vsega alžirskega prebivalstva je brez strehe in živi v pomanjkanju. Francoski škofje prosijo za mleko, sladkor, odeje in drugo, da bi mogli pomagati tem nesrečnejšem. Skrajni čas je, da bi se našla pravična rešitev za Alžir.

Odstranjena komunistična nevarnost v indijski zvezni državi Kerala

Nedavno so bile volitve v indijski zvezni državi Kerala. To je bila edina država, kjer so pri prejšnjih volitvah prišli na oblast komunisti. Takoj so hoteli uvesti komunistične reforme zlasti na področju šolstva. Naleteli so na silovit odpor. Zaprli so na tisoče oseb, a končno je zvezna vlada odstavila krajevno vlado in razpisala nove volitve. Pri teh volitvah so ko-

munisti pogoreli. Prej so imeli 60 poslancev, sedaj pa le 29. Zmagala je Nehrujeva kongresna stranka, ki je dobila 63 poslancev. Z njo sodelujejo socialisti z 20 poslanci in muslimanska zveza z 11 poslanci. Parlament šteje skupno 126 poslancev. — Katoličani so predložili 15 kandidatov; vsi so bili izvoljeni. — Zmaga demokratov v Kerali je rešila Indijo pred komunizmom.

Pastirsko pismo škofov iz San Dominga

Ze več časa vlada v srednje-ameriški republiki San Domingo diktatorski režim. Zadnji čas so se razmere zelo poslabšale. Nešteto ljudi je bilo aretiranih in zaprtih. Ob takem nevarnem stanju so škofje izdali skupno pastirsko pismo, v katerem obsojajo početje vlade in izražajo upanje, da bo vlada odstranila nepotrebno trpljenje mnogih družin. Obenem pravijo škofje, naj bi bilo družinam državnih funkcionarjev prihranjeno tisto trpljenje, ki ga danes prenašajo neštete družine zaradi negotove usode njihovih dragih.

Kongresna himna

Znana nemška pisateljica in pesnica Gertrud von Le Fort je napisala besedilo za uradno pesem evharističnega kongresa v Münchenu. Pesem je uglasbil Joseph Haas, ki je znan po svojih religioznih skladbah. Pesnica Gertrud von Le Fort je znana tudi zaradi svojih lepih nabožnih pesmi in znanega romana »Die Letzte am Schafott«, ki ga je Bernanos potem predelal v igro pod naslovom: »Razgovor karmeličank«.

Romanje afriških katoličanov v Palestino

Letos bodo prvič poročali v Sveto deželo katoličani-domačini iz Belgijskega

Konga in Ruanda-Urundi. Romanje bo vodil pomožni škof iz Leopoldville-a msgr. Malila. Na povratku iz Palestine se bodo romarji ustavili tudi v Rimu, Lurdu in Bruslju.

Kongres cerkvene glasbe

Četrty mednarodni kongres cerkvene glasbe bo letos koncem junija v Kölnu v Nemčiji. Na kongresu bodo razpravljali o temi: »Cerkvena glasba in vesoljni cerkveni zbor«.

Kongres azijskih katoliških zdravnikov

Na katoliški univerzi svetega Tomaža v Manili na Filipinih se je vršil nedavno prvi kongres katoliških zdravnikov iz 14 azijskih dežel. Med drugim so razpravljali tudi o problemu omejevanja rojstev, ki je zadnja leta postal v Aziji zelo važen, ker omejevanje rojstev pospešujejo celo nekatere vlade.

Revija »Od srca do srca«

S prvim februarjem je znani dominikanski pater Pire, ki je prejel Nobelovo nagrado za mir, začel izdajati posebno revijo z naslovom: Od srca do srca. Z revijo hoče povečati zanimanje in čut odgovornosti do tistih, ki so izgubili domovino in so še danes, po tolikih letih po končani vojni, prisiljeni živeti po raznih taboriščih. Revija bo izhajala v angleškem, francoskem in nemškem jeziku.

Litvansko ljudstvo je navezano na Cerkev

Moskovska revija »Sovjetskaja kultura« je prinesla članek, v katerem govori o veliki opori, ki jo katoliška Cerkev daje litvanskemu ljudstvu, ki se z vsemi silami upira širjenju brezboštva. Revija trdi, da je litvansko ljudstvo izredno navezano na Cerkev, kar je zanj ena bistvenih potez narodne zgodovine.

Laični misijonarji

Trenutno je nad tisoč laičnih misijonarjev iz Severne Amerike po raznih misijonskih pokrajinah. Delujejo na vzgojnem in socialnem področju ter pomagajo po raznih bolnišnicah in zavetiščih. Pri vsem svojem misijonskem delovanju se ravna po navodilih krajevnega škofa.

Skrile žrtve svetniških mater

V teh dneh, ko se toliko govori in piše o škofu in kardinalu Alojziju Stepinicu, je prav, da povemo tudi ta malokomu znan dogodek:

Leta 1923 je neka Američanka iz Clyde v Missouri, gospa Havelik, pred smrtjo poklicala k sebi svojih trinajst otrok. Junaška katoličanka in apostolka vsega dobrega se je jasno zavedala, kaj pomeni duhovništvo v svetu. V dolgih letih svojega življenja je vinar za vinarjem prihranila vsoto, ki naj bi zadostovala za šolanje enega duhovnika. Na smrtni postelji je ta denar izročila svojim otrokom z željo, naj bi ga uporabili v njen namen. Sinovi so obljubili in po materini smrti izročili ves denar zavodu »Germanicum« v Rimu.

Ena izmed hčera pokojne Američanke, Alice Havelik, je nekega dne prejela pismo ravnatelja omenjenega rimskega zavoda. Pisal ji je, da je neki bivši častnik stopil v semenišče in da je bil izbran, da dobi štipendijo njene pokojne mame. Imenuje da se Alojzij Stepinac. Ravnatelj je še dodal, da se je mama Alojzija Stepinca trideset let trikrat na teden strogo postila, samo da bi dosegla milost, da bi Alojzij, sedmi izmed njenih otrok, postal duhovnik.

Ravnatelj je zaključil svoje pismo tako: »Stepinac se Vam zahvaljuje za pomoč. Ta primer je res izreden. Zgleda, da bo postal izvrsten duhovnik, ki Vam bo v čast.«

Preteklo soboto so tega izrednega duhovnika, mučenika za resnico in svobodo Cerkve, kardinala Alojzija Stepinca, pokopali v zagrebški katedrali.

Kako velik je Bog in kako nedoumljiva so njegova pota!

Kongres Marijine legije

O priliki svetovnega evharističnega kongresa v Münchenu v prvih dneh letošnjega avgusta bo imela organizacija laičnega apostolata Marijina legija svoj kongres. Ta apostolska ustanova se je začela leta 1921. na Irskem, a sedaj je že razširjena v več kot tisoč škofijah po vsem svetu.

Romanja v Lurd

Romanje ameriških bolnikov v Lurd bo letos kot narodno romanje v septembru. Od leta 1956 je nad 500 bolnikov iz Amerike poročalo v Marijino svetišče v Lurd, kar je bilo združeno z velikimi žrtvami.

† IVAN BREZAVŠČEK

Pokojni gospod Ivan Brezavšček je bil duhovnik goriške nadškofije. Rodil se je namreč leta 1878 v Levpi na Kanalskem in mašniško posvečenje je prejel leta 1903 prav v goriški nadškofiji. Služboval je nekaj let kot dušni pastir po raznih župnijah, nato pa kot katehet na osnovni šoli. Razburkana leta prve svetovne vojne so ga pripeljala v tržaško škofijo, kateri je do svoje smrti posvetil vse svoje moči.

V prvih povojnih letih je bil za župnega upravitelja v Račicah nad Buzetom v hrvaški Istri. Iz Račic je opravljal tudi župnijo Draguč. Kot izkušeni katehet je v teh letih izdal v samozaložbi majhen katehetski priročnik, ki ga je pa danes že težko najti.

Leta 1923 je prišel zopet med Slovence. Prevzel je skrb za župnijo Kubeč, ki jo je preko vseh tedanjih dušnopastirskih in političnih težav vodil 12 let. Oskrboval je tudi ves čas župnijo Socergo in nekaj let tudi Movra. Kdor le malo pozna Istro in njeno zgodovino, ve, kaj vsa ta imena pomenijo in s kakšnimi težavami je bilo združeno dušnopastirsko delo, ki ga je hotel in mogel tedaj opravljati zaveden slovenski duhovnik, kakor je pokojni g. Brezavšček vedno bil.

Leat 1937 je prišel na Kras in prevzel skrb za vernike, ki pripadajo danes trem župnijam: Kopriva, Dutovlje in Skopo s Krajno vasjo. Tu je pokojni gospod pre-

živel vojna leta, tu je na terenu preizkusil vse zahrbtno delo brezbožnega komunizma, ki se je skrival za O.F., tu se je izkazal kot pogumen duhovnik, ki je svojim vernikom jasno in odločno povedal, kje tičijo nevarnosti za vero in narod. Bil je ponižen in skromen, milega značaja, a kraške cerkve bi znale povedati, s kakšnimi krepkimi besedami je svaril pred nevarnostmi brezverske bodočnosti, ki se je obetala slovenskemu narodu. Bil je vedno navdušen Slovenec ter ponosen nad vsako pridobitvijo Jugoslavije, a zelo je trpel, ko je že od prvega početka spoznal, kako je vse delo v novi Jugoslaviji združeno z delom za uničenje Cerkve. Zato se je leta 1947 umaknil v Trst, kjer je upal, da bo lahko v miru užival zaslužen pokojnino.

V Trst je prišel že izdelan in bolan. Vedno je namreč imel težave s svojo nogo. Tu se je njegovo stanje, po par letih dela na osnovni šoli in v škedenjski cerkvi, še poslabšalo. Začela se je doba pravega trpljenja, odpovedi, tihe pokore in dolge molitve. In v tem času je morda g. Brezavšček, kakor je lepo povedal msgr. Ukmar pri pogrebu, več naredil za sveto Cerkev, kakor v vseh letih svojega dušnopastirskega dela. Postal je ubog, a nihče ne bo nikoli zvedel, koliko dobrega je med časom naredil s svojimi prispevki za vsako našo zadevo. Še malo dni pred smrtjo je dal svoj zadnji redni prispevek za novi Marijin dom v Rojanu. Nad težavami ni tožil in ga ni nikoli zapustil pravi krščanski optimizem, zato so ga ljudje povsod radi imeli.

Umrli je v nedeljo 14. februarja zjutraj v svojem revnem stanovanju. Njegova smrt je bila lepa, kakor si jo je bil izprosil v dolgi molitvi v cerkvi in pozneje na bolniški postelji.

Pogreb je bil v ponedeljek popoldne. Izredno lepe pogrebne svečanosti v cerkvi sv. Jakoba, ki jo je skrbno pripravil dekan in župnik g. M. Cosulich, se je udeležil g. škof, nekateri kanoniki, nad 50 duhovnikov obeh narodnosti in številni verniki.

Dobri in skromni g. Ivan Brezavšček si je pridobil marsikatero zaslugu za narod in Cerkev. Naj ga zato nebeški Duhovnik poplača z večnim mirom.

L. Šk.

IZ ŽIVLJENJA NAŠIH LJUDI

Beograjska vlada odlikovala nadškofa Ujčiča

Casopisi so poročali, da je beograjska vlada podelila visoko odlikovanje beograjskemu nadškofu msgr. Ujčiču.

Mučeniška mati

V ponedeljek popoldne, 15. februarja, so v Sturjah na Vipavskem pokopali 72-letno gospo, mamo Emilijo Breclj.

To je bila res mučeniška mati in mati mučencev. Saj ji je zlobna roka zaslepiljenega ofarja ukradla v letu 1944, 9. julija zvečer moža Jožeta in tri otroke, Marico in Angelo in Martina. Ta je imel komaj 14 let. Po štirih dneh so jih ustrelili. Edini vzrok, ker je bil oče oz. mož Jože odločen nasprotnik O.F. En sin je padel v vojni tiste dni.

Koliko je pretrpelo srce Emilije Breclj! Verna, pobožna in delavna je prenašala krivico vdano. — Hudo jo je tudi zadelo, da ni mogla biti na novi maši svojega sina Bogomila, ki jo je daroval leta 1950 pri Sv. Ignaciju v Gorici. Le do bloka je smela priti — da je od daleč videla svojega sina.

Kako so ljudje sočustvovali z njo, je pokazal pogreb, ki se ga je udeležila velika množica. K zadnjemu počitku jo je spremljalo šest duhovnikov.

Pogreba s sv. mašo se je udeležil tudi sin, gospod Bogomil, ki župnikuje tako goreče v Doberdolu. Spremlja ga pač blagoslov sorodnikov mučencev in mučeniške matere.

Prepričani smo, da so ji prišli nasproti mož in njegovi otroci s palmovimi vejami: »Mama, pridite v našo srečo, nam je dobro, zelo dobro.«

Zakaj ni Jugoslovanov na svetovnih smučarskih olimpijskih igrah v ZDA

Kakor pred 4 leti v Cortini, tako se letos vršijo svetovne smučarske olimpijske igre v ZDA, in sicer v Squaw Valley-u v severni Kaliforniji. Začele se bodo 18. februarja. Tam so zbrani najboljši smučarji celega sveta, toda niso navzoči Jugoslovani, ki so v Cortini vendarle častno zastopali svojo državo, četudi niso odne-

slili posebnih kolajn. Zakaj letos ni Jugoslovanov v Squaw Valley-u?

Zadeva je zbudila veliko jeze in godrnjanje v vrstah slovenskih smučarjev. To obtožbe je našlo odmev tudi v časopisih, čeprav se ti tako zelo ogibajo vsaki polemiki. »Delo« je v tem oziru prineslo dva protestna članka. Iz njih izvemo, da je Jugoslovanska smučarska zveza odrekla podporo slovenskim smučarjem, ki bi edini mogli zastopati Jugoslavijo v smučarskem športu, odrekla pa je z izgovorom, da so slovenski smučarji prvaki premalo pripravljeni za mednarodno tekmovanje. Slovenski časopis trdi, da predvsem ni res, da bi slovenski prvaki zaozstajali v formi; če pa niso tako pripravljeni, kot bi lahko bili, je pa krivda Jugoslov. smučarska zveza sama, ki ni prej nič storila, da bi podprla slovenske prvake v njih treniranju. Slovenska smučarska zveza da je storila, kar je mogla, toda ker centrala ni kazala zanimanja, zato da ni bilo mogoče storiti več. Vsled tega predlagajo člankarji v »Delu«, naj se centrala Jugoslov. smučarske zveze prenese iz Beograda v Slovenijo, kjer so najboljši jugoslov. smučarji in kjer se smučanje goji kot ljudski šport.

D. Kuret, ki je napisal najostrejši članek v »Delu«, se upravičeno pritožuje zoper centralizem v športu, »ki ne daje republiškimi športnim forumom nobenih priložnosti; njihovi predlogi so, kadar gre za mednarodna tekmovanja, skoraj do cela brezpredmetni.«

Ali bo imelo to protestiranje kak uspeh, ni mogoče vedeti; dejstvo je, da letos ni slovenskih smučarjev na svetovnih olimpijskih smučarskih igrah.

Prešernove nagrade

Upravni odbor Prešernovega sklada v Jugoslaviji je podelil letošnje Prešernove nagrade sledečim umetnikom: književniku Franu Albrehtu za njegovo življenjsko literarno delo; kiparju Stojanu Batiču za kiparski ciklus Rudarji; slikarju Riku Denjaku za grafične stvaritve v letu 1959; Dirigentu Egonu Kuneju za njegovo glasbeno in dirigentsko delo; raziskovalcu dr. Srečku Brodarju za delo »Črni kal — nova paleolitska postaja v Slovenskem Primorju«.

KNJIŽEVNI POMENKI

V založbi Rex v Luzernu je znani švicarski mladinski pisatelj Gerold Schmid lani v jeseni izdal mladinsko povest »Sprung ins Abenteuer« (Skok v dogodivščine). Povest je tudi deloma ilustrirana. V 12 poglavjih obravnava sodobno snov. Nastopajo junaki: trije Švicarji, en Slovenec in en Italijan slovenskega porekla. Slovenec Vinko pride iz Jugoslavije tam od Rateč in se najprej usmeri na Sv. Višarje, kjer se sreča z Ninom (Slovenec po rodu), ki vodi italijansko papeško kolonijo (počitniško). Nino sprejme begunca iz Jugoslavije v svojo skupino. Od Švicarjev se dva iz objestnosti potepata in padeta v zvodniško komunistično organizacijo, ki ima svoj sedež v nekem hotelu v švicarskih Alpah na italijanski strani. Eden teh dveh se kmalu ponesreči, drugi pa obišči v gorskih strminah. Na pomoč pride reševalna akcija iz Ninove počitniške kolonije (tokrat v švicarskih gorah). Pri rešitvi Švicarja se zlasti odlikuje Slovenec Vinko. Pa se zgodi, da Vinko in rešeni Švicar Kristof padeta v zvodniško komunistično mrežo in njih gnezdo, kjer ju vtaknejo v nedostopen zapor v hotelu. Zda pride na pomoč tretji Švicar, vrli katoliški mladec Urs, ki mu z Ninovo pomočjo uspe, da reši oba jetnika in gnezdo razžene. Zgodba je v prvih in zadnjih poglavjih izredno napeta in tudi prav vzgojna. Ob zaključku povabi pisatelj mlade bralce — povest je namenjena predvsem mladencem —, naj mu pišejo, ali so tudi oni voljni napraviti pogumen skok v dogodivščino. Kje in kako, jim bo osebno (pisмено) odgovoril.

Značilno za to povest je to, da se začne na slovenski zemlji in v sodobnih slovenskih razmerah, ki jih pisatelj, kot je vidno, dobro pozna. Sam tudi obvlada slovenski jezik, ki se ga je bil pred leti naučil, ko je sprejel k sebi nekega slovenskega begunca in ki ga še vzdržuje. Pisatelj tudi nakaže poučno nasprotje, ko slovenski fantič zbeži iz idealizma, da bi postal duhovnik, Švicarja pa iz prevelikega udobja in objestnosti. Slovenski fant je pozneje pobeglemu in spreobrnjenemu Švicarju nekaj duhovni vodja.

Pisatelj je švicarski župnik in prijatelj slovenskega naroda. Enemu svojih slovenskih znancev je v knjigo za posvetilo na-

pisal: »Iz ljubezni in zvestobe do slovenskega naroda poklanja pisatelj«.

S to novo, že deveto mladinsko knjigo, je pisatelj Gerold Schmid širšo nemško javnost (Švica, Nemčija, Avstrija) znova zainteresiral za slovenski narod in njegovo usodo po vojni. Medvojno usodo pa je itak lepo prikazal s prevodom Grozdetovega življenjepisa v nemščino in s prevodom turjaških junakov in mučencev v reviji »Jungmannschaft« (1951).

To novo pisateljevo delo bi bilo vredno prevesti v slovenščino in italijanščino, zlasti ko pisatelj prav idealno nakazuje katoliško vzajemnost med mladino treh narodnosti.

E. K.

Po obisku v Moskvi

(Nadaljevanje s 1. strani)

ne more stavljati pogojev«, je dejal bodesedno. »Vzhodni Nemci so z 98% že izrekli za komunizem. To so edine volitve, ki naj veljajo.«

Stalno je povzdigoval moč Sovjetske zveze: »Naša zastava je na luni. Ali ni to zadosten dokaz, da je komunistični sistem najboljši od vseh? Naš režim je najbolj demokratičen od vseh demokratičnih sistemov.« Tudi Hitler je zatrjeval, da je njegov sistem najboljši. Na koncu se je zavzel za tako zvano koeksistenco, to je prenašanje drug drugega. Toda ideološka borba mora iti po njegovem naprej.

ZAKKLJUČKI

Na vsak način je bilo Gronchijevo potovanje koristno in poučno. Koristno, ker se je med njim osebno prepričal, kaj mislijo sovjetski prvaki glede pomirjenja in rešitve perečih mednarodnih vprašanj. — Pri vsem tem pa so Sovjeti neodjenljivo vztrajali v svojem stališču. Zato bodo zahodni državniki pri prihodnjih pogajanjih s Hruščevom imeli kaj malo možnosti za doseg kakega spo-

razuma v vprašanju Berlina in Nemčije.

Poučno pa je bilo za tiste lahke naivneže, ki so zatrdno verjeli, da se je spričo pomiritve komunizem spremenil. Ko so namreč videli, da je Gronchi trd oreh, ki se ne da kar tako preplasti, so se spet vrnili k nasmehom. Ne smemo namreč pozabiti, da hočejo Sovjeti ločiti Italijo od Atlantskega pakta ter jo pridobiti za nevtralistično politiko. Mislili so, da bodo pri tem lahko našli kaj opore pri Gronchiju, toda so se pošteno urezali. Treba je priznati, da se je italijanski predsednik pokazal odločnega in jasnega pred sovjetskimi prvaki v svojih načelih.

KOMUNIZEM VEDNO ISTI

Tudi pred Gronchijem je Hruščev pokazal svoj stari obraz, ki je obraz totalitarne in neotesanega komunizma, ki ne trpi nasprotnih idej in mnenj in ki sloni na povečevanju sile.

Tudi ob tem obisku se je jasno izkazalo, da volk menja dlako, toda ne naravo. Tako tudi komunizem ni z mednarodnim pomirjenjem spremenil svojega totalitarnega, brezbožnega oblačila. Dejstva to govorijo!

»La dolce vita«

Fellini je znan kot eden izmed najboljših italijanskih filmskih režiserjev. Njegovi dosedanja filmi so vsi velike mojstrovine; zato ni čudno, da je vladalo veliko pričakovanje za njegov zadnji film »La dolce vita«. K temu je še pomagala izvrstna reklama, ki so jo začeli delati že mesec in pol, preden so film začeli predvajati po glavnih italijanskih mestih. Vedelo se je tudi, da je tema, ki jo film obravnava, aktualna in zelo delikatna.

Film nima enotne zgodbe, pač pa nam prikazuje razne skupine ljudi, del njihovega življenja; je kruta in brezobzirna podoba višje družbe, ki si iz dolgočasnja išče najbolj nemogoče zabave. Posamezne zgodbe veže častnikar Marcello, ki nas nekako vodi po tistih krajih, katere sam obiskuje in kjer pride v stik z raznimi osebami ter spozna vso njihovo gnilo in prazno notranjost. Fellini je v tem filmu do dna prikazal nesmiselnost in nepomembno življenje take »višje družbe«; tisto življenje, po katerem hrepeni toliko ljudi. Nobeden si ni do zdaj upal prikazati na filmskem platnu kaj takega, zato je razumljivo, da je naletel film pri mnogih na odpor in obsojanje. Zoper ta film je nastopil list »L'Osserv. Romano«. Nekateri poslanci so pa v parlamentu zastavili ministru vprašanje, kaj misli ukreniti spričo novega Fellinijevega filma, ki meče tako grdo luč na del ital. naroda. Odlično so v filmu prikazani častnikarji in fotoreporterji, ki kot jastrebi čakajo na svoje žrtve; nič jim ni sveto, ne ustavijo se niti pred najhujšo tragedijo, ki doleti človeka.

Film je zbudil mnoge polemike zaradi pikantne snovi, ki jo obravnava, češ kaj takega se ne sme prikazati občinstvu. Res je realističen, včasih skoro surov. Vendar ga bo znal inteligenten gledalec pravilno razumeti, ker ta se ne bo ustavil na površju, pač pa bo skušal doumeti problem tega dela, ki ga mnogi smatrajo za skrajno nemoralno. Imeli smo že celo vrsto drugih filmov, ki so bili tako v prizorih

kot v dialogih zelo realistični, še več: namenoma so prikazovali nemoralno; mnogim izmed tistih, ki se zgrajajo ob filmu »La dolce vita«, so se tisti filmi zdeli do cela nedolžni. Vsekakor pa je treba poudariti, da je Fellini šel morda res malo predaleč, ko brska po življenju tako zvane »višje družbe«, in je zato film neprimeren za mladega človeka. Vprašanje je, koliko gledalcev zna ta film pravilno razumeti in presojati, koliko pa gleda v njem samo »pikantne« prizore. Dozorel in inteligenten gledalec bo popolnoma razumel njegov smisel in bo zato film sprejel kot dovršeno delo. Toda za širše občinstvo je film neprimeren prav zaradi svojega realizma, ki preide včasih v naturalizem. Film je vsekoli pesimističen in se prav tako pesimistično konča. Torej Fellini ne vidi nikjer izhoda iz tistega praznega in nesmiselnega življenja.

Film je samo za res zrele ljudi, ker mladina ne bo znala izbrati pozitivnih točk v filmu.

Mira

VPRAŠUJETE — ODGOVARJAMO

Južna Tirolska in Južna Koroška

Avstrijsko časopisje neprestano pogreva vprašanje Južne Tirolske (Südtirol). Kaj pravzaprav hoče, ne pove nikoli jasno. Ponavljaj enostavno: avtonomija. Toda ta pojem je zelo gibčen.

Kdor je bil na Južnem Tirolskem, se je mogel prepričati, da imajo ondi prostost in da se jim ne gode krivice, o katerih toliko pišejo. Tam vidiš na uradih nemške napise, isto tako na zasebnih poslopijih, čuješ nemško konverzacijo v uradih itd.

Tudi v cerkvah ne opaziš pritiska na vernike z italijanščino, kakor se žal dogaja na Koroškem, kjer cerkvene oblasti na podlagi dvomljivih podpisov in sumljivih ljudi vpeljujejo dvojezičnost celo tam, kjer sploh ni niti enega pravega Nemca. Meni se zdi neupravičeno tako pisarjenje in vzdihovanje.

Korošec

Odgovor za to dvojno zadržanje avstrijskega tiska v dveh v bistvu enakih položajih najdemo v nacistični miselnosti, ki je še vedno lastna zlasti avstrijski javnosti: nemški narod jim je še vedno »Herrenvolks«, gospodski narod, zato njemu gre do vse pravice; Slovenci so pa »Sklavenvolks«, manjvredno ljudstvo hlapcev in dekel, zato mu gre toliko pravic, kolikor mu jih njegov gospodar Nemec prizna. Ta miselnost preveva vse avstrijske kroge, na žalost tudi cerkvene, ker so tudi cerkveni močje na Koroškem otroci svoje ljudstva in dele z njim njegove dobre in slabe lastnosti. Nam se zdi, da bi svet moral videti grožnjo novega nacizma ne toliko v kljukastih križih, ki jih bolj ali manj odgovorni ljudje rišejo tu in tam, temveč predvsem v tem novem navalu nemškega nacizma, ki tako bije v oči ravno ob vprašanju Južne Tirolske in Južne Koroške. Upajmo, da bodo znali v Beogradu avstrijskemu zunanjemu ministru Krejskemu to povedati in tudi sorazmerno odločno nastopiti zoper novi nacizem na Koroškem. Če so jugoslovanski komunisti znali voditi tako odločno borbo zoper nacizem, ko mu je načeloval Hitler, naj ne bodo popustljivi sedaj, ko istemu nacizmu načelujejo na Koroškem Hitlerjevi hlapčiči.

Slava: slavo si pridobimo, če znamo umreti v pravem trenutku.

*

Bodi gospodar svoje volje in suženj svoje vesti.

sosedovimi na paši. In prav je bilo tako. Privikrat sem se pripiknil učitelju. Ta je rekel nekoč: »Dober boš za pridigarja.« Takrat je bil učitelj Fabijan — še kaplan na Mostu.

Nekako osem let mi je bilo, ko sva se napotila s staro materjo Ano' rojeno Carlijevo, niz Most, da bi obiskala župnika Jožefa Fabijana na njegovem novem mestu v Cepovanu in ga prosila, da bi mi bil za birmanskega botra. Sva sva z doma okoli šestih zjutraj. Hodiva v Bačo na Idrijo, na Slap in dalje po cesti. Sonce naju je začelo pošteno greti. Pa mati ve, da morava čez Špehovo brdo po »Špehani« poti navzgor. Pa kje je ta pot? Ko hodiva že precej časa, le povpraša nekega človeka, kje je tista vrv. Mož ji pove, da sva zašla v Trebušo, naj pa kreneva v Cepovan čez Kobilico. Še danes mi je vroče, ko se spominam na tisto pot. Strma je bila, dolga je bila in samotna je bila. S Kobilice nisva imela več hudega. Hodila sva menda sedem ur namesto štirih. Tedaj sem bil prvič in zadnjič na Kobilici. Kaj pa sva pri gospodu opravila, ne vem... Birmanski boter mi ni bil.

(Se nadaljuje)

Poraz komunistov v Kerali

V indijanski zvezni državi Kerali so bile pred kratkim parlamentarne volitve, na katerih so komunisti doživeli strahovit poraz. Dobili so le 29 mandatov, medtem ko so jih v prejšnji zbornici imeli 65. — Med volilno agitacijo je Keralo obiskal sam preds. Sovj. zveze Vorošilov, a kljub temu ni nič pomagalo.

Kerala je bila edina indijska država, v kateri so imeli večino komunisti. Zaradi napadalnosti kom. Kitajske so sedaj še to izgubili. Stranke vladne koalicije so prejele 94 poslanskih mest in lahko nemoteno vladajo brez komunistov.

R A Z N O

Dva procesa

Skoro istočasno sta se ob koncu januarja vršila na Hrvaškem dva procesa zoper skupino duhovnikov in frančiškanov; en proces je bil v Zagrebu, drugi v Osijeku. V Zagrebu so sodili skupino 16 obtožencev, katerim na čelu je bil frančiškan p. Rudi Jerak. Stiri najst izmed obtoženih so obsodili na zaporne kazni od 15 let do 10 mesecev. Dva obtoženca so oprostili.

V Osijeku se je končala razprava teden kasneje. Sodili so skupino duhovnikov, profesorjev in bogoslovcev djakovskega semenišča. Sodbe so bile tu milejše: prvi obtoženec, Ciril Kos, je dobil 7 let zopara, drugi nekoliko manj.

Obtožba v enem in drugem primeru je bila enaka: sovražna propaganda ter širjenje verskega in nacionalnega razdora. Obe v Zagrebu so še obtožili zveze z ustaškimi organizacijami v inozemstvu.

Apostol gobavcev

Proti koncu prejšnjega meseca je bil v Rimu msgr. Gerard Bakker, delegat kamerunskega episkopata in kaplan gobavcev. Sveti oče ga je sprejel v posebni audienci. Kaplan gobavcev je na svojem drugem potovanju po Evropi in Ameriki in zbira sredstva za zgraditev novih cerkva in bolnišnic za gobavce v Kamerunu in Afriki sploh. Z darovi prvega potovanja pred leti je mogel zgraditi šest cerkva in opremiti šest velikih zdravilišč za gobavce. Msgr. Bakker je vdovec, oče osmih otrok, od katerih so trije duhovniki-jezuiti. Bil je bančni uradnik in je po smrti svoje žene začel z bogoslovnimi študijami ter je pred 10 leti postal duhovnik.

Radio Trst A

od 21. do 27. februarja 1960

Nedelja: 8.30 Od nedelje do nedelje. — 9.30 Slovenski narodni molitvi. — 10.00 Prenos Maše iz stolnice sv. Justa. — 12.00 Vera in naš čas. — 15.20 Slovenska zborovska glasba. — 17.00 »Gospoda Matije zadnji gost«. Po povesti Ivana Preglja. — 18.00 Haydn: Simfonija št. 96 v D-duru, op. 77. — 21.00 Pesniki in njih stvaritve: (59). — 21.30 Zbor »Vatroslav Lisinski«.

Ponedeljek: 14.30 Teden v svetu. — 18.00 oddaja za najmlajše: »Male dames«. Peta slika. Igrajo člani R.O. — 19.00 Utrinki iz znanosti in tehnike. — 20.30 Modest Mousourjski: »Boris Godunov«, opera s prologom in 4. dejanji.

Torek: 18.00 Radijska univerza: (5) »Osuševanje zemljišč«. — 18.35 Vokalni kvartet »Večernica«. — 19.00 Ivan Theuerschuh: »Mladoletni zločinci včeraj in danes«. — 21.00 Ilustrirano predavanje. — 22.00 Umetnost in življenje. — 22.15 Jugoslovanski skladatelj.

Sreda: 18.00 Z začaranе police. — 19.00 Zdravstvena oddaja. — 21.00 U. Betti: »Usad na severni postaji«, drama.

Četrtek: 18.00 Radijska univerza: Življenje Babiloncev in Asircev. — 18.10 Koncert: »Uspavanke raznih narodov«. — 19.00 Širimo obzorja: Jože Peterlin: Sprehodi po tržaških muzejih: (10) »Muzej Gradů Sv. Justa«. — 21.00 Obletnica tedna. — 21.15 Koncert Tržaške filharmonije.

Petek: 18.00 Lovski spomini I. Rudolfa. — 18.35 Mladinski zbori. — 19.00 Sestanek s poslušalkami. — 21.00 Umetnost in prireditve v Trstu. — 22.00 Znanost in tehnika: A. Vesel: Kako nastane avto - 2. del. — 22.15 Koncert violinista R. Klopčiča.

Sobota: 15.00 Koncert operne glasbe. — 16.00 Dante: Božanska Komedija: Vice XV. spev. — 17.00 Bach: Preludij in fuga. — 18.00 Radijska univerza: (6) »Nekaj besed o mleku«. — 18.10 Pesmi in plesi raznih narodov. — 19.00 Pisani balončki. — 21.00 »Mož v sliki«, fantastična zgodba. Igrajo člani Radijskega odra.

Francija ima A bombo

V soboto 13. februarja, točno ob sedmih zjutraj je v atomskem središču Reggane v Saharski puščavi eksplodirala prva francoska atomska bomba. Tako je Francija dejansko postala četrta atomska velesila poleg Amerike, Rusije in Vel. Britanije, čeprav je, kot kaže, ne bodo takoj tudi uradno sprejeli v tako zvani atomski klub.

V Parizu in v Franciji sploh so uspelo izstrelitev pozdravili z navdušenjem, ker mislijo, da je to visoko dvignilo ugled Francije in De Gaulla v mednarodnem svetu, v katerem so se čutili nekoliko manjvredne. Iz Afrike in Azije pa se je dvignil proti Parizu cel val protestov in neodobravanj. Japonška je poslala uradno protestno noto francoski vladi. Afriška država Ghana, bivša angleška kolonija, pa je iz ogorčenosti odredila zapor nad vsem francoskim imetjem na svojem ozemlju. S tem

dejanjem si je hotela zagotoviti škodo, ki bi jo utegnila povzročiti povečana atomska radioaktivnost zraka na njene prebivalce.

V Washingtonu so novico o izstrelitvi francoske bombe sprejeli malce z zaskrbljenostjo, ker se bojijo, da bo to samo kompliciralo že itak težavna tozadevna pogajanja v Ženevi, ki so prav te dni začela zopet v slepo ulico.

Sovjetska zveza ni protestirala zaradi izstrelitve, ker se pač noče zameriti De Gaullu, čigar gost bo kmalu Hruščev.

Atomska bomba, ki so jo izdelali Francozi, je še ena bolj primitivnih, sestavljena na podlagi plutonija ter ni nič v primeri z vodikovimi bombami, kakršne imata Rusija in Amerika.

Izračunali so, da je ta prva francoska bombo stala kaki dve milijardi novih frankov.

Ko sem bil še majhen, sem bil večkrat poreden, kar moji stari materi — ki je po smrti moje matere bila moja mati — ni hotelo biti všeč. Zato me je s palico, kar pa meni ni hotelo biti všeč in sem vokal.

»Kaj vpiješ, saj te nisem ubila«, se je jadila mati.

»Boliiii!« sem tulil še glasneje.

Moja stara mati je bila trših besed kakor srca in je rekla:

»Uh, tako si občutljiv, ko Krošnjarjev Miha za gorol«

Pozabil sem solze in vprašal: »Kako je občutljiv krošnjar Miha za gorol«

Rekla je mati: »Kako? Tako! Tostran gore je pastir s palico bezal po tleh, onstran gore je krošnjar Miha poskočil s tal, da ga žgečka...«

»Ha-ha-ha-ha!«

Jurijeva Mica. To je moje drugo obširnejše spominjanje na Most. Vem, da so me celo dražili z njo. Ali sva skupaj v šolo hodila, ne vem. Vem pa, da smo nekoč hoteli igrati teater, ne da bi bili videli kdaj kaj podobnega. Bog ti daj dobro, Jurijeva Mica.

Imel sem tudi mladostnega prijatelja

IVAN PREGELJ:

ZA ZARJO

Mojih sedanjih sprehodov pot gre večkrat na Sišenski vrh. Od tam se mi odpre razgled na kraje, ki sem jih obiskal nekda. Od tam potujem v mislih tja gori na Tošec in Grmado in kar je čez. Čez so moja Gorica in Idrija, čez so moji ljubimski hribi, čez so moje vasi, čez so moje poti. Tam so tudi moji spomini. Moja mladost. Tam so obrazi mojih likov v povestih. Od tam je tudi — on.

Moj oče je bil Modrejčan, krojač, a prav nič godčevski. Mati moja je bila Mostarčka, majhna in nekaj mlajša kot oče.

Moj prvi spomin pravzaprav je igra. Igra z materjo. Bil sem bolan. Za čem? Ne vem. Okreval sem; neko jutri je bilo, lepo, jasno. Mati me je vzela pred hišo in se igrala z menoj. Kaj je bila igra, ne vem. To pa razumem, da se je prej mati nasitila kakor jaz.

In to je ves moj spomin na mater Marjo.

Povečali bodo letališče v Ronkah

Po sporazumu med različnimi ustanovami goriške, tržaške in videmske pokrajine, bodo verjetno že v letošnjem letu preuredili in povečali letališče v Ronkah od 110 na 294 hektarjev. Proga za pristajanje bo dolga skoro 2 km in pol in široka 45 metrov. Za vsa ta dela, ki bodo trajala šest mesecev, je predviden strošek v višini 780 milijonov lir.

Ustanova Treh Benečij se je premislila

Ustanova Treh Benečij, ki je pred leti vzela pevmskim kmetom zemljo, ki so jo imeli od nje v najemu, zdaj ponovno ponuja svoja zemljišča v najem. Obsežno zemljišče, ki meri okrog 75 ha, namerava sedaj razdeliti na osem delov in na vsakem ustanovili kmetijsko posestvo, s stanovanjsko hišo, kmečkimi poslopji in vsem potrebnim. Prednost pri dodelitvi takega posestva naj bi imele mlade družine, predvsem take, ki imajo moške potomce, ki bi za očetom nadaljevali dolgoletno odplačevanje prevzetega posestva.

Pevski kmetje s temi predlogi niso

Prihodnjo nedeljo 21. februarja ob 16.30 bo v Marijinem domu na Placuti

KULTURNI VEČER

posvečen NAŠEMU TISKU. Na sporedu je tudi srečolov s pestrimi dobitki.

zadovoljni, ker menijo, da nova kmečka posestva niso potrebna, ko pa njim tako primanjkuje zemlje.

K sestanku neposrednih obdelovalcev v Števerjanu

Če dobro premislimo vso zadevo, da je bil sestanek, ki ga je sklicalo v Števerjanu v nedeljo 7. t. m. pokrajinsko združenje neposrednih obdelovalcev, nepotreben in za naše kmete nekoristen. Združenje neposrednih obdelovalcev je za sindikalnim nazivom prava pomožna organizacija politične stranke italijanske krščanske demokracije, kar so zgovorno do tu pokazali številni njegovi nastopi ob različnih prilikah, na primer ob volitvah.

Števerjanci že imamo svojo organizacijo, Kmetstvo delavsko zvezo. Zato se nam zdi neumestno ustanavljati kak odsek Združenja neposrednih obdelovalcev, ki ima, kakor rečeno, tudi svoj politično strankarski namen.

Naši kmetje bodo ostali raje samostojni, ker so izkušnje dokazale, da ni še nobena italijanska politična ali polpolitična organizacija pomagala našemu človeku, kar se tiče posebnih slovenskih pravic in koristi.

Sindikati pa so v Italiji, žal, vsi le politično strankarsko opredeljeni.

Kmetovalec iz Števerjana

Sovodnje

Župan opozarja občinstvo, da je začeti od 8. t. m. družba ATA iz Gorice ponovno vzpostavila avtobusno službo na stari progi: Gorica - Standrež - Sovodnje - Rubije, skoraj z istim urnikom, kot je bil v veljavi v preteklosti.

Omenjena družba je v lastnem interesu in istočasno v interesu prebivalstva vasi

SKPD V GORICI

opozarja vso našo javnost na

VESELO PUSTOVANJE

ki bo prihodnjo nedeljo 28. t. m. v Marijinem domu na Placuti.

— Pridite — in ne bo vam žal! —

Rupa, Peč, Gabrje ter Vrh že pred meseci in za poizkušnjo opustila zgoraj omenjeno progo in začela uporabljati novo progo Gorica - pokopališče - Rupa - Gabrje - Rubije - Sovodnje, v zadovoljstvo prebivalcev prizadetih vasi, ki so tako prvič lahko uživale ugodnosti avtobusne proge ATA. Z novo progo je bila zadovoljna tudi naša občinska uprava, ki so ji vedno pri srcu koristi občanov.

Pozneje je morala družba ATA, da bi uredila svoj položaj, zaprositi za uradno priznanje te predmetne avtobusne proge.

Čprav je naša občinska uprava krepko podprla to prošnjo in je ob vsaki priliki zagovarjala položaj družbe ATA, je bila prošnja te družbe za priznanje nove proge odbita od strani Inšpektorja za civilno motorizacijo v Vidnu, ker sta imeli na progi Gorica-Rupa že dovoljenje za javno avtobusno progo podjetje Ribi in Auto-linee Triestine.

Zaradi tega dejstva je morala družba ATA iz Gorice — na žalost — ponovno vzpostaviti staro progo Gorica - Standrež - Sovodnje - Rubije, kot smo omenili v začetku te objave.

Toda, medtem ko je v preteklosti avtobusna povezava Sovodnjem predstavljala dejansko podaljšek mestnega avtobusa iz Gorice, zaradi česar je bila že več let v veljavi voznina 40 lir za vožnjo in je bila tudi cena tedenskih in mesečnih kart razmeroma nizka, je sedaj, s ponovno vzpostavitvijo stare proge Sovodnje - Standrež - Rubije, toda v obliki izven mestne službe —, nova cena voznim listkom in abonmajem znatno višja, čeprav je tudi pri tem vprašanju naša občinska uprava intervenirala z običajno odločnostjo.

Upoštevajoč zgornje navedbe in vedno z namenom pravih koristi prebivalstva,

Pregled o tržaškem pomorstvu v letu 1959

Najvažnejši podatki o gibanju tržaškega gospodarstva lani so naslednji:

Kovinska industrija je izdelala 153.668 ton litega železa ali za 16% več kot leta 1958; 44.290 ton jekla ali za 5,4% manj ter 42.981 ton jeklenih plošč ali za 2,8% manj kot predlanskim.

Cistilnice so predelale milijon 391.486 ton surovega olja, kar je za 23 odstotkov več kot leta 1958.

Povprečni življenjski strošek je znašal 75,17, a se je novembra in decembra precej zmanjšal.

Prodaja po trgovinah je narasla zlasti o praznikih in sicer najbolj v tistih, ki imajo stalne cene ter kar se tiče cenenege blaga.

Poraba tobaka se je v letu dni zmanjšala za nad 43.000 kilogramov, poraba mesa je narasla od 109.000 stotov leta 1958 na 119.000 stotov lani. Prav tako se je povečala poraba rib, zelenjave in sadja. Pomorski blagovni promet se je zmanjšal

V MARIJINEM DOMU V ROJANU

bo v nedeljo 21. februarja vesela pustna prireditev:

ZAČARANA GOSTILNA PRI ZLATI GOSKI

in ZAPRAVLJENO LETOVIŠČE

Začetek ob 17.16.

Med odmori srečolov!

Pevski zbor bo zapel več veselih pesmi. Vabljeni!

šal od 4 milijonov 440.000 tisoč ton na 4 milijone 141.395 ton. Blagovni promet po železnici je padel od 2 milijonov 815 ton na milijon 971.000 ton.

Posojil na nepremičnine je bilo lani za 16 in pol milijarde lir, predlanskim pa za šest in pol milijarde.

Konec leta 1959 je bilo v Trstu zaposlenih 89 tisoč 539 ljudi ali 154 manj kot leta 1958. Nezaposlenih je bilo 14.867 ali za 1641 manj kot predlanskim. (A.J.)

Bazovica

Dne 13. februarja je umrl v bolnici Srečko Ražem, naš bivši organist. Pogreba se je udeležilo veliko ljudi iz vseh okoliških vasi, saj je bil pokojni povsod dobro znan kot kulturni delavec. Domači pevski zbor Lipa, ki je gojil od vsega začetka narodno in cerkveno petje, je imel v njem svojega dolgoletnega in neutrudljivega pevovodja vse do padca fašizma. Zaradi svoje odločne narodne za vesti je moral okusiti grenkobo konfinacije.

Velika udeležba pri pogrebu je pokazala, kako naše ljudstvo ceni in spoštuje svoje kulturne delavce. Naj bi jih tudi naprej: v življenju predvsem in v smrti.

Naše prizadevanje za dober tisk je tudi letos prineslo svoje sadove: pridobili smo osem novih naročnikov. Tako je sedaj

V nedeljo 21. februarja priredi Marijina družba v ul. Risorta 3 pravilčno veseligo

Pokrita skleda

Začetek ob 17.30 — Vabljeni!

število naročnikov v župniji naraslo na 172. Z velikim zadoščenjem slišimo od vse povsod, kako ga v družinah radi berejo.

Prihodnjo nedeljo vabimo prav vse naše

pozivam vsakogar, ki bi imel v tem vprašanju kakšne pripombe ali predloge, da se obrne naravnost na občinsko tajništvo, ki bo sprejelo potrebne ukrepe.

Opozorjam obenem, da po objavi tega razglaš ne bodo dovoljene kakšne neumestne kritike.

Jožef Češcut, župan

ŽABNICE

V snegu, kakor pred 60. leti sta dne 12. februarja obhajala svojo biserno poroko g. Ludvik Florjan in Eliza Kavš. V zahvalo Bogu, ki obnavlja mladost, sta prišla tiho in pobožno k sv. maši s svojimi sinovi.

Ob tej priliki smo izvedeli, da je manjkalo le nekaj mesecev do biserne poroke drugega žabniškega para in sicer g. Janeza Nagelschmida, ki je pred časom umrl. Zdaj pa imamo v fari kar štiri vdove nad 90 let stare. Te so: Jurova mati, gospa Runcova v Rutah, gospa Tereza Grilz in gospa Marija Kravina na Sedlicah, ki je dopolnila 90 let na svečnico.

Na pustno nedeljo vabi SLOVENSKI ODER V TRSTU

ob petih popoldne vse, ki jim je do smeha, v avditorij. Videli bodo lahko izredno duhovito veseligo v treh dejanjih:

CHARLEJEVA TETKA

Ce se bo kdo še tako pusto držal, ob tej igri se bo moral od srca nasmejati. Prav za pustno nedeljo.

Težko je dobiti avditorij za igre. Za nedeljo se je to posrečilo. Naj druga naša društva prenesejo svoje prireditve na kak drug dan, da bo v avditoriju spet enkrat lepo.

V nedeljo 28. februarja ob 17. vsi v avditorij!

prijatelje na veliko kulturno prireditev v Bazovici. Naš Oder je po dolgotrajnem delu pripravil veseligo MLADI GOSPOD SEF in jo bo uprizoril kot predpustno zabavo. Da bo prireditev še bolj vesela, je naš Oder povabil godbo iz Gropade, ki si je v preteklem letu pridobila na Krasu dobro ime.

Vsi k nam na smeh in srečolov.

Rojan

Zapustila nas je dolgoletna članica ženske Marijine družbe Guštin Karolina. Nad 50 let je preživela v Družbi, od njene ustanovitve dalje. Veliko je naredila za skupnost. Zadnja leta je bila žalostna, ker ji rahlo zdravje ni dopuščalo, da bi se udeleževala mesečnih shodov. Pred smrtjo je bila nekaj časa v bolnici. Z vedrim obrazom je pričakovala srečanje z Gospodom, saj mu je celo življenje služila. Prav na god Marijinega prikazovanja v Lurdu smo jo pospremili k zadnjemu počitku. Gospod naj ji bo bogat plačnik!

BAZOVSKI ODER

vabi na predpustno zabavo v

BAZOVICO v nedeljo 21. februarja ob 16.30

na sporedu veseligo v treh dejanjih

MLADI GOSPOD SEF

med odmori igra

GODBA NA PIHALA IZ GROPADE in SREČOLOV!

ŽENSKI KOTIČEK

Navdušenje naših gospodinj za nagrade

Atomska doba je prinesla novost tudi v svetovno trgovino. Ni je skoro stvari, ki bi ne bila podvržena zapeljivi igri nagrad. Milo, zobne kreme, pralni praški, kocke za juho, mesni izdelki, vse je navezano na dobitke od avtomobilov in potovanj, do pralnih strojev, televizijskih aparatov, zlasti ur in vseh mogočih drobnarij, s katerimi človek sploh ne ve, kaj početi.

Pred kratkim sem nekemu otroku darovala zavitek čokolade. Mrzlično jo je odvil in mi zmagoslavno pokazal malo sliko v živih barvah.

»S to sem dosegel število 150 in bom dobil žogo.«

»Ne boš jedel čokolade?«

»O ne, je zanič. Daj jo psu.« Najlepše je bilo, da je še pes ni hotel.

Moderne gospodinje imajo v svoji omari v kuhinji poseben predal, kamor spravljajo vse take slike in naslove.

Bila sem pri Suzani. Vsa vesela mi je pokazala lično tirolsko hišico z uro v malem okencu.

»Ali ni luštna? Tako sem jo potrebovala pri kuhanju in peki. Sedaj se lahko po njej ravnam.«

»In koliko stane?«

»O, nič. Kupila sem 36 zavitkov pralne praška in sem dobila uro. S 60 zavitki bi dobila likalnik. Ga hočeš? Saj 60 zavitkov porabiš v enem mesecu.«

»Nisem tako čista, izvzemši če bi hotela oprati zidove in podstrešje. Preveč truda. In... kaj, gre točno tista ura?«

»Gotovo. Ti si vedno isti neverni Tomaž, ki mi zagreniš vsako veselje. Zakaj bi ne šla točno?«

Čez teden dni sem zopet srečala Suzano. Brez pozdrava in uvoda me je napadla:

»Prav nočeš nekaj tistih zavitkov pralne praška? Dam ti jih po znižani ceni. Veš, 36 jih je malo preveč in moj mož godrnja. Če pomisliš, da je najboljši pralni prašek...«

»Kaj pa ura, gre še vedno točno?« sem jo hudomušno prekinila.

»Da... toda moram jo naviti vsaki dve uri. Slišal jih bo potnik, ko se vrne. Vsi goljufi so...«

Ali bi ne bilo boljše, če bi se vse gospodinje združile in zahtevale namesto nepotrebnih nagrad znižanje cen in boljšo kakovost blaga?

Toda resnica je, da človek si ne želi drugega, kakor da ga osleparijo, in ob tej ugotovitvi je vsaka beseda zaman.

★ Malo za šalo, malo zares ★

Na milanski kolodvor sta se pripeljala 8.2. iz Furlanije mati in sin. Sin je šel kupit piškote, pa je potem po pomoči vstopil na drug vlak. Na prvi postaji (Gallarate) je izstopil in telefoniral v Milan, kje je mati. Svetovali so mu, naj se vrne v Milan. Deset minut nato je telefonirala

mati iz Como, kje je sin. Po dveh urah sta se našla v Milanu. Mati, odločna, je sina dobro oštela: »Saj pravim, da nisi za nič, nikamor te ne smem pustiti samega« in mu je pripeljala dve okrog ušes. Sin je mirno sprejel ta javni ukor. Usledila sta se na vlak in mirno potovala dalje. — Sin ima 71 let, mati pa 92!

To, kar ljudje čestokrat v svojih molitvah prosijo Boga, je, da bi dva krat dva ne bilo štiri. (ruski pregovor)

OBVESTILA

OPOZORILO ROMARJEM. Opozorjamo vse goriške romarje, ki so se vpisali za romanje v München, a doslej niso še prinesli svojih podatkov, da to store do konca meseca februarja. Po tem roku bo mo vse take osebe črtali iz našega seznama. Vpisovanje se vrši samo na upravi Katoliškega glasa.

IZSILA JE prva številka naše katoliške revije »Mladika« za mesec januar in februar. Predstavlja se v novi opremi s pestro vsebino. Naročite jo ali kupite v slovenskih knjigarnah, v prodajalni postaji openskega tramvaja in v prodajalni časopisov nasproti pokritega trga v Trstu. Zahtevajte po vseh prodajalnah časopisov tudi »Mladiko«!

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski L 20, osmrtnice L 30, več 7% davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Sporočamo, da je v nedeljo 14. februarja po dolgem in vdano prenašanem trpljenju odšel h Gospodu po plačilo naš dragi sobrat

Ivan Brezavšček

župnik v pokoju

K zadnjemu počitku smo ga pospremili v ponedeljek 15. februarja. Pokojnega sobrata toplo priporočamo v molitev.

Trst, dne 15. februarja 1960.

Duhovska zveza v Trstu

ZAHVALA

Izčrpan od dela v Gospodovem vinogradu in po mučnem trpljenju v bolni nas je zapustil predragi gospod

Ivan Brezavšček

župnik v pokoju

Iskreno se zahvaljujemo vsem, ki so pokojnika obiskovali v bolni in ki so nam stali ob strani v dneh žalosti. Posebno se zahvaljujemo prevz. g. škofu za pomoč v bolni in za udeležbo pri pogrebu. Zahvaljujemo se stolnemu kapitlju, vsem slovenskim in italijanskim duhovnikom ter prijateljem in znancem, ki so ga spremili na zadnji poti. Srčno se zahvaljujemo preč. g. dekanu in župniku pri Sv. Jakobu Mariju Cosulichu, ki je tako skrbno pripravil veličasten pogreb. Vsem Bog povrni!

Trst, dne 15. februarja 1960.

V imenu pokojnikovih sorodnikov
FANI BAVDAZ

ZAHVALA

Ob smrti naše pokojne sestre, tete, sorodnice

Josipine Cerkvénik

se prisrčno zahvaljujemo g. dr. Martelancu, čč. duhovščini in vsem, ki so nam stali ob strani v njeni bolni in na zadnji poti.

Trst, dne 15. februarja 1960.

Sestra, nečak in sorodniki

Oglejte si naše cene!

IZREDNI POPUSTI

NA VSE ZIMSKE OStanKE OB KONCU SEZONE

- VOLNENE ODEJE • BLAGO ZA OBLEKE •
- MOŠKO IN ŽENSKO PERILO • NOGAVICE itd.

A. PERTOT

TRST, ULICA GINNASTICA 22

SKLICUJTE SE NA TO REKLAMO,

DOBILI BOSTE POSEBEN POPUST